

meget daarligt og mangelfuldt, og det har kostet uhyre Summer at reparere og vedligeholde det nuværende kongelige Teaters Bygning, saa i den Henseende vil Rigsdagen sikkert i Fremtiden, hvis der kan være Tale om at opføre ny Skuespilluse, anvende fornøden Kritik og en vis Varsomhed. Men jeg er enig med den ærede første Taler i, at skulde der være Tale om at opføre et nyt Teater, saa maatte Københavns Kommune, den Kommune, hvis Befolkning fortrinsvis nyder godt af Teatret, yde klækkelige Bidrag. Det forekommer mig mærkeligt, at ikke en Gang til det nuværende Teater yder Københavns Kommune nogen som helst Understøttelse. Men kan man ikke blive enig om at have to Teatre, hvad jeg ikke tror, man kan, kan der jo blive Spørgsmaal om andre Ordninger. Jeg tror, at man i Almindelighed ræsonerer som saa: Lad Ministeren og Teaterstyrelsen først vise os, at de kunne styre et Teater nogenlunde forsvarligt baade i kunstnerisk og økonomisk Henseende, først da kan man med Tillid gaa til at opføre endnu et Teater. Kan man altsaa ikke blive enig derom — og det er der ingen Udsigt til — saa er Spørgsmaalet, om man da kan blive enig om at lade det kongelige Teater gaa over til et Selskab, der er økonomisk interesseret i dets Drift. Det synes at være det, som Flertallet her er stemt for, idet jeg gaar ud fra, at de Udtalelser, der ere faldne fra det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), ikke blot ere Udtryk for hans personlige Mening, men ere Udtalelser, som han har fremsat paa Flertallets Vegne. Det lod ogsaa til, som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) i høj Grad sympatiserede med denne Tanke, den har som sagt flere Gange været oppe, men den er aldrig bleven realiseret. Jeg vil ærlig tilstaa, at jeg tror ikke, at den realiseres, det vil støde paa mange Hindringer, og det vil være yderst vanskeligt at faa Lovgivningsmagtens 3 Faktorer til at blive enige derom. Tilbage bliver da at bringe et nogenlunde rimeligt Forhold til Veje ved det kongelige Teater, som vi nu en Gang have som Staten en Gang ejer, og som Staten nu en Gang har Ansvar for, og det er med det for Øje, at bringe nogenlunde ordnede Forhold til Stede med Hensyn til Lønninger og Pensioner og de øvrige Forhold ved Teatret, at der i sin Tid har været nedsat en Kommission, ligesom det er med det for Øje, at den højtærede Minister her har fremsat det Forslag, som i Dag staar først paa Dags-

ordenen. Dette Forslag tager ikke Standpunkt hverken for Flertallets eller Mindretallets Indstilling i den nedsatte Teaterkommission. Ministeren søger at dele Sol og Vind nogenlunde lige imellem Flertallet og Mindretallet, men han holder sig dog, saa vidt jeg kan se, nærmest til Flertallets Indstillinger. Jeg skal nu omtale nogle enkelte af Forslagets Bestemmelser og begynde med Lovforslagets første Bestemmelse om, hvorledes Styrelsen ved det kongelige Teater skal ordnes. Jeg er med den sidste ærede Taler enig i, at den Ordning, man er kommen ind paa i de sidste Aar, at man har to Ledere af det kongelige Teater, er en uheldig Ordning. Den Mand, der leder den kunstneriske Side af Teatrets Virksomhed, og den Mand, der leder den økonomiske Side af dets Virksomhed, kunne ikke godt arbejde sammen, uden at der let opstaar Rivninger imellem dem, thi Forholdet mellem det kunstneriske og det økonomiske falder saa let og saa nær sammen, at det heldigste sikkert er, at Teatrets Ledelse er paa en enkelt Haand, naar man kan finde en dertil kvalificeret Mand. Men dernæst gaar Ministerens Forslag ud paa, at Chefen eller Chefene for det kongelige Teater bør være kongelige Embedsmænd med Ret til Pension efter Pensionsloven. Jeg tror ikke, at det er heldigt at knytte en Styrelse saa fast til det kongelige Teater, at der saa godt som ingen Udsigt er til at slippe den. Vi have lidt under det tidligere, at en Teaterleder sad efter min Mening i et alt for langt Tidsrum, og det var ikke muligt at tilvejebringe en Forandring i dette Forhold. Det undrer mig, at den ærede sidste Taler selv indrømmede, at den forrige Teaterchef, Kammerherre Fallesen, sad for længe. Da det ærede Medlem selv var Minister under det Fallesen'ske Regimente, havde den været rig Lejlighed for ham til at tilvejebringe en Forandring, men det gjorde han ikke, og jeg kan ikke nægte, at det gjorde et noget underligt Indtryk paa mig, at da Teaterkommissionen i sin Tid blev nedsat og jeg første Gang traf nu afdøde Kammerherre Fallesen, sagde han til mig: „Jeg ved meget vel, at denne Teaterkommission skulde blive en Pind til min Ligkiste, men nu skal jeg betro Dem en Hemmelighed: jeg gaar ikke, før jeg dør, og jeg dør aldrig“. Det sidste holdt han ikke, men det første holdt han. Naar man nu ved Lovindretter det saaledes, at Chefen for det kongelige Teater skal være kongelig Embedsmand med Ret til Pension efter Pensionsloven, saa er jeg bange for, at man